

(א) מלת אומר חסר ע"י
 בינה ככ: (ב) [בינה
 א"י מרובה] (ג) לקמן
 מה: (ד) [ג"י הערוך: עב
 בה] הרדאה פ"י להם עב
 (ה) ושלם לנ"י רוא הרד"ן
 (ו) מ"ק חול. דין ק"ה
 (ז) [ג"י הערוך: פ סק ג'
 מן]. (ח) חלה פ"א [מ"ד]
 (ט) ממונות עמ: [פ"ט]
 (י) [שם]. (יא) [סוכה ה:]
 (יב) [ג"ל אחר ד"ה גימור]
 (יג) כס"א לימא דרואל
 (יד) [מ"ד חסר] רואל ככ:
 (טו) ד"ה ונפישין (טז) [וע"פ
 חס' לקמן כט: ד"ה מחל]

הגהות הב"ח

(א) גמ' כמין גלוסקאות
תנן התם הסופגנין
והדובשנין וכן גי' הר"ן:

גליון הש"ס

גמ' ויקבענה כיון. וכן
במתני' פ"ז דתמיד מ"א
פותח כיון. וכן במס' כלה
עמד ונפל על פניו וכיון
לכד:

מוסף רש"י

[illegible]

שְׁחִיתָ אֶת רֵצִי בַיָּמֹד (שם).
פת מְרוּבָה. וּלְאֹ מִשֹּׁם
 מִמֶּנּוּ טוֹחַ אֵלֶּה מִשֹּׁם
 דַּעַרְתָּ מִמֶּנּוּ יִמְרָלָה לְמַחַר
 וְלִיּוֹם אַחֵר (שם). **ת**נִיאי
 נִגְמֵי הַכִּי. דְּנִשְׁאֵר יוֹיָט
 נִגְמֵי נִחְלָקוּ (שם). **ו**בֵּית
 הַלֵּל מִתִּירִין. שִׁפְפָה
 נִשְׁפָּה יָפֶה כְּשֶׁהִתְעַר מֵלֹא
 (שם). **ו**בַּהֲדָרָה. קִינֵר
 (לִקְחוֹן ת.). שֶׁאֵל בֵּייתוֹס
 בֶּן זֻזִּין. נִחְמוֹס אֶחָד
 וְיִצְחִיָּהוּ שֶׁמֶן הֵיזָה לוֹ דְּפוֹס

אחד תנאין והיה מושיע לתובו את הדיקין והוא תנאין מיד, תמר לה אפשי יעשנה דפוסין וקבענה מיד (וולין קפ). כיון.
מסר גלג שורה. (ב"ב ג.) יאמרו כל הדיקין אסורין. כלומר דיימוסין היה יכול לפרוק תלמידי גלי שהיה לפי שהיה
לו דפוס, ודפוסים אלו מוסר להם כל הדיקין (ר"מ ד"ד). ובמחנה העשירה. אלהים (מחנה). ואין חושין
במשכבין הימנה. דבר אלוסם כל דיו (ס"ח). וכן כל חמור חרדה. שאם נאפו כל כך בעת שחטעו מחנה שפרטה ואין חושין
במשכבין מהנה דבר אלוסם כל דיו (ס"ח). פשוט. דבר דיו אף לו לא היה תלמי מורה. דבכה והכה כחיל להו (ס"ח).

האור אלא בחמה. ומתבין לריש לקיש הסופגין והדובשנין והאסקריטין עשאן באלפס חיבין בחמה פטורין. ומשני כגון אכל הדביק ולבסוף הרתיח נעשה כמי שעשאן בחמה ופטורין. והא נמי דתני יוצאים במצה נא ובמצה העשויה באלפס, ואסירא. דבעינן לחם ול

וּכְמָה פֶּה עֵצָה טוֹפָה. וּאִפִּי הִכִּי שָׂרוּ
(פ). כֹּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ וגו' [וי]
שֶׁהָיוּ לוֹ פִּנִּים וְאֵין פִּנִּים פְּחוּתִין מִן
אֲדָם שֶׁאֵין וְיִזְיוֹן: **צָפָה עֵמִילָה**. שֶׁ
טַעֲמוֹנִין שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שִׁיפָה וְחֹמֶשׁ מֵאוֹת
צִבְעִיטָה: **צָנּוּר חֶסֶד**. כָּכָל יוֹם תָּמִיד
הָיוּ מִסְקִין תְּנוּרָה שֶׁל מִקְדָּשׁ לֵאמֹר
מִנְחַת וְלֹאמֹר תְּנוּרָה וְשֶׁל מִתְכָּה הִיא
כִּדְלָמֶר צֹבָחִים צִד' דָּס תְּחֻלָּתָה (דף
:סא): **צִעִים יִצְעִים**. שֶׁהֵיוּ מִצִּיאוֹ
מִימֹת הַחֲמֵה דְלָמֶרִין
צִבְעִיטָה (דף לא). מִחֲמַשָּׁה עֶשֶׂר בָּבֶז
וְאֵילָן תִּשַּׁשׁ כְּהֵא שֶׁל חֲמֵה וְלֹא הָיוּ
כוֹרֵתִין עֵצִים לַמַּעֲרֶכֶה: **סָפָה מְרוּבָה**.
הַרְבֵּה חֲרִירִין צִיחָה וְלֹא מִשּׁוֹם חִימוֹן
נִגְטָק לֶה וּבַחֲרִירִין דְּקִים קָאֻמֶּר וּמִשּׁוֹם
דְּקָא טַרַח טִירַחָא דְלֹא לָרִיךְ הוּא:
צִיחָה צִיחָה לְבִינִי. רֵבִיָּה דִּר' יִרְמְיָה
צִיחָה צִיחָה דִּרְבִּי רַבִּינָה הַקָּדוֹשׁ. לִישָׁנָה
אֲחֵרָא צִיחָה צִיחָה צִיחָה כְּמוֹ וְיִדְגָּן

ציחוד ששם ארון נגנו (יומא דף 77.)
 כשלישין אותה עצה היא
 העיסה כשהיא כולה ציחד: הכי
 גרסינן תניא נמי הכי ב"ש אומרים
 אין אופן פה עצה ב"ט ולא גרסינן
 ציחוד: תניא נמי הכי. דלאו משום
 חמץ נקט אלא משום טירחא דהא
 הבלל לא תא פסח: ובסריקין
 המצויים. מלות המצויירות ואע"פ
 ששאלו לכתחלה אסור דיעבד שפיר
 דמי: שוה עליהן. לזייר ואין נותנין
 מהר לתור ומחמילין: אפשר יעשה.
 הנזרה בדפוס ויקבענה בסריק:
 כיין. כלומר מהר צדיפה אחת:
 אמרו כי הסריקין אסורין ושל
 יצאו מותרין. שהי רוב מחמילין
 אין להן אותה דפוס: לא של כל אדם
 לאסור דעבל הבית העושה
 אותן לעצמו אינו חושש לייפותן כל
 כך ואינו שוהה עליהן: אלא של
 מחמילין. העושין למכור ומקפידין
 על נזיר ושוהין על זיורין: איכא
 אמרי לא של נסחמין אסור.
 דלאסור שרגילין ובקילין צדדו ויש
 להן דפוסין: עושין סריקין. מצויין
 כמין רקיקין ובלבד שהיו דקין
 וקלושין דאין ממחרין להחמץ אבל
 לא מצייין את העצים כגולסקאות
 דמתמור עובדין מחמילין כשהיה
 מועט: הסופגין. עשויין כספוג:
 והדובשנין. מטוגנין צדש וכולן מין
 לחם: והאיסקריטין. עשויין כפיחית
 ומתרגמין איסקריטין (שמות טז)

שלוש עיסתן רכה מאל: **המפרט**. מת
ינינו. ולקמיה [ע"פ] מפרט טעמא: **והס**
של צעני בסיס. אינו נעשה כחקון
לפיכך לאו לחם הוא דקא סבר א
שעשאן בחממה ולא צבור: **השריפה**
אחיה אפיה כל צורכה. לשון אל ת
אחיה מיה היא. כלומר מה תא
הוצא עליהן מאחר שנאפת כענין

ובית הלל מתירין וכמה פת עבה א"ר הונא טפח שכן מצינו בלחם הפנים טפח מתקיף לה רב יוסף ^אאם אמרו בזרזין יאמרו בשאינן זרזין אם אמרו בפת עמילה יאמרו בפת שאינו עמילה אם אמרו בעצים יבשין יאמרו בעצים לחים אם אמרו בתנור חם יאמרו בתנור צונן אם אמרו בתנור של מתכת יאמרו בתנור של חרס אמר ר' ירמיה בר אבא שאילית את רבי ביחוד ומנו רב איכא דאמרי ^ברב ירמיה בר אבא אמר רב שאילית את רבי ביחוד ומנו רבינו הקדוש מאי פת עבה ^גפת מרובה ואמאי קרו ליה פת עבה משום דנפישא בלישה ואי בעית אימא

אָסור לזא חמץ דאָמערין צומנאָט
הכי עובי דפנותיו טפח דהיינו לחם
זין צשימורו שלא יחמץ יתירו לכל
דמתן (מנחות דף עו.) כל המנחות
ובית האל מתיירין. טעמא דבית
הלל דאָמערין (ביצה דף יו.)
מעמרתא אשה ואופה תנור מלא
בכרות אע"פ שאין לריכה רק לכבד
אבל למלאות התנור פעם
אחרת ליכא מאן דשריט :
תנא בפסח קאי. תימא דלא
משני הכי בריש ערבי
פסחים (לקטן עט:) דפריך מאי
אזירא ערבי פסחים וכו' ו"ל דהתם
פריך משנת דהוי בכל שבוע ולא
שייך לשנויי דנקט ערבי פסחים
משום דתנא בפסח קאי^ט :
ותנא

י' ליה מאי טעמא אי משום
ח אפילו ב"ט נמי אין הכי
נמי הכי בית שמאי אומרים
רין ^את"ר יוצאין בפת נקיה
שאמרו אין עושין סריקין
טל ב"יתוס בן זונין לחכמים
ססח אמרו לו מפני שהאשה
בדפוס ^וויקבענה כיון ^זאמרו
מותרין אמר רבי אלעזר בר
גמליאל והביאו לפניו סריקין
ח ^האין עושין סריקין המצויירין
לא של נחתומין אמרו איכא
אלא של כל אדם א"ר יוסי
ז גלוסקאות ^ות"ר הסופגנין
זע פטורים מן החלה מאי
ש של בעלי בתים אמר ריש
מעשה אילפס חייבין והללו
האיסקריטין עשאן באילפס
לקיש אמר עולא אמר לך
הרתיה ולבסוף הדביק אבל
ארתני סיפא עשאן בחמה
הרתיה ולבסוף הדביק אבל
והכי קתני בד"א שהרתיה
זעשה כמי שעשאן בחמה
זעשויה ^הבאילפס הכא נמי
רב יהודה אמר שמואל כל
^טוכן לחמי תודה פשיטא
הואיל וכתבי ^יוהקריב ממנו
אחד

בְּאֶחְלָכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ וְהָיָה לָאָדָם לֶחֶם
(דברים טו) וְלֹא שֶׁכֶּבֶד הִיָּה תְרוּמָהּ: הַטּוֹט
בֶּן לִי אֲחָא: מַעֲשֵׂה אִילָפַס הָן.
קִרְאָה (טו) וְהִלְלוּ. לִהְיוֹת פְּטוּרִין לְפִי
מַעֲשֵׂה תַנּוּר הַלֶּכֶךְ חִיבִין: הִינֵה.
עֵינִין דְּרַכְמִיז לֶחֶם עוֹמֵי (דברים טו):
וְכֵן לְעֵינִין לַחֲמֵי טוֹדֵה. אִם שִׁחַט
מִנְחָתוֹת [עמ"ס] כִּי הָיָה גּוֹנֵה עֵינִין:
אֲחֵר

י"ג פקיע. ר' יוסי אומר עושין טריקין כמין רקיע
שנתיין והאסקריטין וחלת המשרת והמדומע פטורין
פירוש חלות שאנין אפירות בחנור אל"ף על המש
נקראות חלות המשרת. כלומר חלות האפירות במ
אוי שטמא הללו פטורין מן חלתה, ריש לקיש א
חנן אמר אפילו מעשה אלפס חייבין בחלה, והלל
והאלם חייבין. והכי קתני ברי"א בשותריה וכלם
ל שפורה ואין חוטין ממשכין הימנה, ואילו נגדי

קבא א ש"ע ארום סי' מס
 סעיף ה'
 קבא ד מ"י סי' מהל'
 י"ט הל' ט טוש"ע
 ארום סי' מס סעיף ו'
 קבב ד מ"י סי' מהל'
 מזה הל' ה סמו
 לאון ע"ש טוש"ע סי'
 מזה סעיף א'
 קבג ד מ"י סי' מהל'
 מזה הל' טו סמו
 שס טוש"ע ארום סי' מס
 סעיף ד'
 קבד ו מ"י סי' מהל'
 כבודם הלכתי
 סמו ע"ש קמא טוש"ע
 י"ד סי' שבת סעיף ח'
 קבה ד מ"י סי' מהל'
 מזה הלכתי ו
 טוש"ע ארום סי' תפא
 סעיף ג'
 קבז ד מ"י שס טוש"ע
 שס סעיף ג'
 קבו ז מ"י סי' מהל'
 פסלי' התוקדשין
 הלכתי

תורה אור השלם

1. וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד
מִכָּל קָרְבָן תְּרוּמָה לַיהוָה
לִכְהֵן הַזֹּרֵק אֶת אֵת הַשְּׁלֵמִים לוֹ יִהְיֶה:

לעזי רעט"י

ברייר"א [בריי"ד]. (לחם)
חבוט, נלוש היטב.

מוסף תוספות

א. מפני שהפת יפה בזמן
שהתנור מלא. תוס'
הרא"ש. ב. [ד]אין לו
להניח ערבי שבתות
ותדירי בכל שבוע. תוס'
לקמן נט:

רבינו חננאל

וטרחין לאוקמה במצה
בסתר, וכמה עבה ספח
עכביו עליו ההפני שהיה
מזה והיה עביו ספח.
דחנין ואסקנין איה פה
עבה תו מרובה איה
ומשוה טיראה ובלני ונא
ספח טוה, וצאנא ונא
בספח משוה דרענני
רפסח וטוה, תניא נמי
היה כ"ב שור איה אופין
פח עבה כיוס סח ונא
מחירא. מ"ד וצאנא
נקי וטרחין וספחין
הצוויין איה על פי
שאמרו איה עושין ספחין
הצוויין בספח. ואמרין
מאי טעמא מפני שספחין
שוהה לעילא ומחמץ.
ועשיל שפרדו, דרוו וטוה.
אישל ברסוס איה ארמור
וטר' רבן גמליאל אמר
ר' צדוק ר' לאלון בן
אל של כל אדם אמרו איה
עושין אלא של נחפחין
עליו מסקו ליה עשן שוה
עליוהו דאמרי איה
אמור דפסיעי רעבילי לעל.
והיה עשן איה עשן